

Textures de Nadal

Un relat de: [Vicenç Ambrós i Besa](#)

No tinguis fred. Si vols, dóna'm la mà
i compartim la nit diamantada,
l'estretor dels carrers en hores punta,
el pas distret o apressat de la gent
i els colors que distreuen la mainada.
Amarem-nos d'aquesta dolça màgia
caminant pel bell mig del casc antic,
entre retalls de converses disteses
i alguns fragments d'alegres melodies.
Recorda que el secret és la il·lusió,
i cal saber-la veure més enllà
dels ornaments que embelleixen l'entorn
o de l'impuls d'una allau de desficiis.
Nadal és un misteri que despunta
com la claror setinada de l'alba.
És l'anhel escampat en la foscor
d'un solstici que ja deixem enrere.
És l'instant d'una calma merescuda
que frena l'espiral de la rutina.
Un murmuri m'acaricia els somnis.
Hi percebo les veus d'un altre temps
que em despertaven, i amb complicitat
m'acompanyaven a fer la troballa:
dos espigots envoltats de paquets.
M'estires el braç i torno al present.
De sobte m'ofereixes un regal,
el més apassionant dels que puc rebre:
un somriure espontani com la brisa...